

Nr 60.

Av herr **Sandström**, om anslag till lindrande av nöd m. m. bland befolkningen i Norrbottens län.

I skrivelse av den 25 oktober 1932 har länsstyrelsen i Norrbottens län hemställt att Kungl. Maj:t måtte äska ett nytt anslag å kronor 100,000 av 1933 års riksdag avsett att av länsstyrelsen användas till sådana tillfälliga hjälpåtgärder, som eljest icke kunde beredas nödlidande medborgare inom länet.

Departementschefen yttrar i anledning av denna framställning, sid. 229 i statsverkspropositionen femte huvudtiteln: »Väl kan det icke förnekas, att befolkningen i Norrbottens län i stor utsträckning har att kämpa med betydande ekonomiska svårigheter och att behovet av hjälpåtgärder från det allmännas sida är framträdande. Enligt min mening bör emellertid detta behov, i den mån så kan ske, tillgodoses på annat sätt än det här avsedda, därvid särskilt åtgärder, som syfta att befärma upprätthållandet av produktionen, lära komma under överbägande. I likhet med min företrädare i ämbetet och i enlighet med den ståndpunkt, riksdagen intog i fjol, anser jag således medel icke böra beviljas i den ordning, som av länsstyrelsen ifrågasatts.»

Sedan departementschefen sålunda avvisat länsstyrelsens framställning finner undertecknad representant från Norrbottens län det av behovet påkallat att motionsledes hos riksdagen anhålla om bifall till densamma. Det är min bestämda övertygelse, att det av 1930 års riksdag anvisade anslaget till lindrande av nöd inom Norrbottens län fyllt ett verkligt behov och satt länsstyrelsen i tillfälle att verksamt ingripa och meddela hjälp till självhjälp i många fall där sådan eljest icke varit möjligt. Jag hänvisar som bevis härför till den redogörelse som länsstyrelsen lämnat för det föregående anslagets användning och vilken finnes införd som bilaga till motionerna I: 25 och II: 48 vid 1932 års riksdag. Till de skäl som anförts av länsstyrelsen kan läggas ännu ett vilket i och för sig är så betydande att det mer än väl motiverar anslagets beviljande. Jag syftar nämligen på det förhållandet att inom länet grasserar en sjukdom bland hästarna kallad smittosam blodbrist eller anämi. Vid en förfrågan hos statsrådet och chefen för jordbruksdepartementet har jag erfarit att det knappast torde vara möjligt att till innevarande års riksdag få fram förslag om statliga åtgärder till denna sjukdoms bekämpande, d. v. s. införande av bestämmelser som beredde hästägare ersättning av statsmedel då de på grund av denna sjukdom måste nedslakta sina hästar. I Norrbottens läns allmänna kungörelser, ser. A nr 54 1932, meddelas att inom Pajala veterinärdistrikt inträffade

11 fall under 1929, 23 fall 1930 och 76 fall 1931. Motsvarande siffror voro inom Gällivare distrikt 3, 9 och 12, inom Haparanda distrikt 3, 1 och 5 samt inom Kalix distrikt 0, 3 och 3. Och för år 1933 beräknar medicinalstyrelsen, i en skrivelse till Konungen av den 14 december 1932, antalet fall till minst 100. Då det är av vikt att åtgärder vidtagas mot denna sjukdoms spridning och likaledes av vikt att länsstyrelsen har medel i sin hand, som göra det möjligt att utan alltför stora ekonomiska uppoffringar för hästägarna ålägga dem nedslaktning av smittade hästar, till sjukdomens bekämpande, är det enligt vår mening väl motiverat att riksdagen beviljar det av länsstyrelsen begärda anslaget i avvaktan på den lagstiftning som sedermera torde vara att vänta i ämnet.

I övrigt ville jag till stöd för anslagets beviljande anföra, att det tid efter annan inträffar kalamiteter, som helt eller delvis förstöra enskilda eller grupper av medborgares försörjningsmöjligheter. Vid sådana fall vore det naturligen önskvärt att länsstyrelsen ägde medel till sitt förfogande, som satte den i stånd att meddela en hjälp till självhjälp, så att icke vederbörande totalt berövas sina utkomstmöjligheter. Till detta kan läggas sådana fall då önskvärda offentliga arbeten måste anstå i brist på medel hos vederbörande samfällighet att bidra med föreskrivet lokalt bidrag o. s. v. Det säger sig vidare självt, att i kristider sådana som dem vi nu genomleva blir behovet av hjälp trängande på många håll där formella hinder resa sig för meddelande av hjälp i den ordning som föreskrives för arbetslösa eller för jordbrukare.

Med stöd av det ovan anförda och under åberopande i övrigt av motivering och bilagor till motionerna I: 25 och II: 48 till 1932 års riksdag hemställes,

att riksdagen ville ställa ett belopp av 100,000 kronor till länsstyrelsens i Norrbottens län förfogande till lindrande av nöd och till meddelande av hjälp till självhjälp för medborgare, som på grund av omständigheterna äro i trängande behov av hjälp.

Stockholm den 20 januari 1933.

P. Sandström.